

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobců: a) F. P., narozena „X“, státní příslušnost: Nigerie,
b) J. P., narozen „X“, státní příslušnost: Nigerie,
c) nezl. J. P., narozen „X“, státní příslušnost: Nigerie,
všichni toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, se
sídlem 294 21 Bělá pod Bezdězem,
všichni zastoupeni Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem
Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 6. 1. 2018, č. j. KRPU-240155-33/ČJ-2017-040022 a č. j. KRPU-240157-26/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se společně podanou žalobou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 1. 2018, č. j. KRPU-240155-33/ČJ-2017-040022, kterým podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

ust. § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně a) za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), a to o 37 dnů, od okamžiku omezení osobní svobody žalobkyně a), které nastalo dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hodin, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240155-18/ČJ-2017-040022, v délce 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobkyně a). Dále se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 1. 2018, č. j. KRPU-240157-26/ČJ-2017-040022, kterým podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění žalobce b) za účelem jeho předání podle dublinkého nařízení, a to o 37 dnů, od okamžiku omezení osobní svobody žalobce b), které nastalo dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hodin, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240157-13/ČJ-2017-040022, v délce 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce b).

2. Žalobci v žalobě předně uvedli, že žalobce c) je aktivně legitimován k podání předmětné žaloby, neboť jednak je účastníkem řízení o zajištění svých rodičů, a také protože zajištěním jeho rodičů bylo zasaženo do jeho práv a svobod, zejména práva na osobní svobodu a práva na soukromý a rodinný život. Dále žalobci uvedli, že se žalovaná při prodloužení zajištění opomenula zabývat reálným předpokladem pro navrácení žalobců do příslušného státu EU (Itálie), a to vzhledem k čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení. V případě žalobců se jedná o rodinu s nezletilým dítětem, a proto správní orgán byl povinen vykonat individuální posouzení situace, což však v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí zcela absentuje, zejména ve vztahu ke zranitelným osobám, především ve vztahu k žalobci c). I když je řízení o zajištění z časového hlediska velmi krátké, v případě rozhodování o prodloužení zajištění lze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešilo zevrubně s důrazem na zranitelnost žalobců. Žalobci se domnívají, že zajištění je nezákonné a k omezení osobní svobody není důvod vzhledem k tomu, že účel zajištění nemůže být naplněn při existenci systematických nedostatků a rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Na podporu své argumentace žalobci odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 91/2016, sp. zn. 7 Azs 115/2016, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Tarakhel proti Švýcarsku, M.S.S. proti Belgii a Řecku, zprávu Švýcarské rady pro uprchlíky a zprávu Dánského koncilu pro uprchlíky. Žalovaná se, když považovala za zcela reálné uskutečnění transferu žalobců do Itálie, měla zabývat i tím, jestli stav italského azylového systému umožňuje zajištění adekvátní zdravotní a další nutné péče o rodinu s nezletilým dítětem. Dále žalobci spatřovali pochybení v tom, že žalovaná nedostatečně posoudila alternativy k zajištění, tedy tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná se pouze velmi stručně vypořádala s úvahou o možnosti alternativ k zajištění, přičemž svou úvahu vůbec nedávala do souvislosti s tím, že jde o zranitelné osoby. V tomto směru žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje nároky kladené na rozhodnutí ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná posuzovala reálný předpoklad naplnění účelu zajištění i v souvislosti s čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, jak je patrné ze žalobou napadených rozhodnutí. Dále konstatovala, že žalobci nezmínili žádné okolnosti a překážky, které by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jim bránili v návratu zpět do Itálie. Z podaných vysvětlení vyplývá, že žalobcům bylo v Itálii poskytnuto ubytování v přijímacím středisku a že žádost o mezinárodní ochranu bylo podána bezprostředně po jejich nelegálním vstupu a nebyla jim odepřena. Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové je přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi. V rozhodnutí o zajištění za účelem předání není možné stanovit státu, který je zodpovědný za vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, podmínky pro případné přijetí zpět. Takové podmínky je možné stanovit až při žádosti o přijetí zpět, což činí Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Žalovaná posuzovala individuálně situaci žalobců, sledovala nejlepší zájmy žalobce c), a to již tím, že byl vzat jako účastník předmětného řízení, dále i tím, že rodina byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců uzpůsobeného právě pro zajištění rodin s dětmi či nezletilých bezdoprovodu s veškerým potřebným vybavením a péčí, nedošlo k rozdělení rodiny. Žalovaná zvažovala i možnosti uložení mírnějších opatření než je zajištění, avšak vzhledem k tomu, že žalobci nemají dostatek finančních prostředků a neznají nikoho na území České republiky, kde nemají ani ubytování, jejich cílem je Německo, kam mohou cestovat pouze nelegálně, nebylo možno mírnějších opatření využít.

4. V následně učiněné replice žalobci uvedli, že žalovaná nezvážila nejlepší zájem žalobce c), nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření a nedostatečně se vypořádala s reálným předpokladem pro navrácení či přemístění žalobců do příslušného státu EU. Žalovaná při svém rozhodování nebrala v potaz judikaturu hovořící o tom, že zajištění nezletilých osob musí být vždy až tou poslední krajní možností.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobci prostřednictvím svého zástupce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně a) a žalobce b) byli zajištěni dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hod. poté, co je kontrolovala hlídka PČR v Děčíně ve vlaku směrem do Německa. Oba žalobci nepředložili žádné cestovní pasy ani jiné osobní doklady. Žalobkyně a) byla téhož dne vyšetřena v gynekologické ambulanci se závěrem, že se jedná o normálním těhotenství a žalobkyně a) je schopna pobytu v cele předběžného zadržení (CPZ). Dne 20. 12. 2017 se narodil žalobce c). Ze zajištěných dokladů a výpovědi žalobkyně a) a žalobce b) bylo zjištěno, že jsou evidováni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Itálii. Žalobci dále uvedli, že jsou si vědomi, že vstoupili do schengenského prostoru i na území České republiky neoprávněně a žádné doklady, kromě dokladu žadatele o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemají. Jejich cílem je Německo. Itálii opustili, protože tam nepečovali o jejich budoucí dítě, neboť odmítli žalobkyni a) prohlédnout. Dále uvedli, že si nejsou vědomi překážek, které by bránily návratu do Itálie. Nemají peníze, zajištěné ubytování, nikoho v České republice neznají a nemají zde žádné vazby. Ze zprávy Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 18. 1. 2018 vyplývá, že dne 16. 1. 2018 marně uplynula lhůta pro odpověď Italské republiky ohledně žádosti o repatriaci žalobců a má se podle čl. 25 odst. 2 dublinského nařízení za to, že žádosti bylo vyhověno. Česká republika má 6 týdnů na realizaci předání žalobců, tj. do 27. 2. 2018.

9. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
10. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
13. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

14. V rozhodnutí o zajištění i prodloužení zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19).
15. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli.
17. Předně je nutno uvést, že žalovaná předběžnou úvahu, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, učinila, a to na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobkyni a) a žalobci c) a na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobci b), kde mimo jiné uvedla, že jí nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii. Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Itálie běžně předání provádí.
18. Z úvah žalované je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Ze správního spisu je dále zřejmé, že proces předání žalobců podle dublinského nařízení stále probíhá, a to v souladu s dublinským nařízením. Ministerstvo vnitra si je, jak je patrné z komunikace se žalovanou založené ve spise, vědomo narození žalobce c).
19. Žalovaná nejen, že učinila závěr o možnosti prodloužení zajištění žalobců, ale její závěr má oporu ve správním spise i ve vztahu k žalobkyni a) i žalobci c), který se narodil zdravý a nemá žádné zdravotní komplikace, neboť pro něj nebyl žádán zvláštní zdravotní režim, který by vylučoval pobyt v zařízení omezujícím svobodu pohybu. Soud nezpochybňuje, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v budoucnu mohou vzniknout případné překážky zdravotního charakteru ve spojení s péčí o dítě, které budou bránit předání žalobců do Itálie, nicméně ty budou posuzovány v dalším řízení Ministerstvem vnitra. Tyto překážky v době prodloužení zajištění ještě nenastaly a nelze s jistotou říct, kdy nastanou. Žalovaná v tomto směru se výslovně zabývala i tím, zda je zajištění možné i ve vztahu k žalobci c) a dospěla k závěru, že ano s poukazem na to, že zvolené zařízení pro zajištění cizinců je speciálně uzpůsobeno pro rodiny s dětmi či dokonce pro nezletilé bez doprovodu s veškerým potřebným vybavením i péčí (uzpůsobená strava, přizpůsobení herny i venkovního prostředí pro rodiny s dětmi, zajištění lékařské péče a zajištění dalších potřeb pro péči o nejmenší děti). Není úkolem žalované rozhodnout, jak se bude předání realizovat, zda letecky či jinou dopravou. Dle soudu je na žalované, aby posoudila, zda útlý věk žalobce c) nevylučuje zajištění a předání zpět do Itálie, což v daném případě učinila a soud se s jejími závěry ztotožnil. Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení dostatečným a předání za nikoliv vyloučené.

20. K námitce neaplikace zvláštních opatření k vycestování místo zajištění soud uvádí následující.
21. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou, že není dostatečně v žalobou napadených rozhodnutích uvedena úvaha žalované, proč nebylo využito zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud uvádí, že se s touto námitkou žalobců neztotožňuje, neboť možnost uložení zvláštního opatření se žalovaná zabývala. Žalovaná dospěla k závěru, že by žalobci nerespektovali rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a vrátit se do Itálie, neboť jejich cílem je Německo, navíc nemají žádné cestovní doklady ani peníze, kterými by si zajistili ubytování nebo dopravu. Ačkoliv jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Itálii, nevyčkali rozhodnutí italských orgánů a vědomě nelegálně opustili území Itálie a cestovali do Německa. Soud konstatuje, že uvedené závěry jsou jednoznačně přezkoumatelné, neboť žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti ji vedly k tomu, že u žalobců není možno užít zvláštních opatření za účelem vycestování. Soud se s jejím hodnocením ztotožňuje, neboť odpovídá obsahu správního spisu. Žalobci vědomě nelegálně cestovali do Německa, nevyčkali rozhodnutí italských orgánů, nemají žádné peníze ani ubytování, nemají cestovní doklady a nelze očekávat, že by rozhodnutí správních orgánů vůbec vyčkávali. K útlému věku žalobce c) soud odkazuje na shora uvedené, přičemž je zřejmé, že žalovaná brala při úvahách o míře zásahu do soukromého a rodinného života a možnostem využití zvláštních opatření do úvahy i tento aspekt a dospěla k tomu, že ani útlý věk žalobce c) nebrání předání, když je zapotřebí, aby se mu dostávalo mateřské péče ze strany žalobkyně a). Soud proti jejím závěrům ničeho nenamítá.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)